

Марија Кнежевић

МРАЧНА СТРАНА ПОЕЗИЈЕ

Кад год на њу насрну, догоди се смак света.
Не мораш бити песник да би био жртва.
Онолике сени умишљају миран живот, вилене
Угашене неколико пута, док се хајка наставља.

Раније је била мета атентата на више језика.
(Осим на једном!)
(Овде не говоримо о обожавању – од претеривања
Умало да заиста страда.)

Опстала је као трн у оку.
Стога су покушали да изваде
Новорођенче
Из старице која вековима пред кућом јауче
Као да се порађа.

Насмејала се безуба новим технологијама:
Унутра нема ништа!
Недорасли сте мојој муци.
И хитнула глас ван домашаја слуха, да нас њиме у сну храни
Од зачећа.

Разбеснео се дивљи накот. Гађао Сунце. Да га измести или ослепи.
Ко зна чему се надао.
Уверен да је светлост узрок певања, а Сунце вид светлости.
Утом је море почело да сија
И сваки планктон да леже реч.

Удри на дубину! – у следећем походу
Ископаше женку мамута, до тада безазлену,
Јер беше у смрт положила све наде
У скелет без бола.
А када је васкрсла њена реума,
Из океанске пустиње крену талас
Ка копну да расте од једа
Праисторијске болести костију.

И потопи пола света.
И преживели се, попут Јова, покорише одолевању.
Наста помама измишљања: кривица, самооптужби и злочина
Без страсти
Коричених на лицу места.

Научници је пореде са ретком бактеријом.
Срећом, нико није посумњао на мокре књиге,
Завист, мит о зубу времена и још нека места
Где опстаје јер је нема.

СТВАРНА РАСПРАВА

Ја, исџага, све чиним себи! – рече ваза.
Шџа хоћеш?! А сви њо мени! – ексер.
Мене ѓазе, и не ѓримеђују – папуча, у пола гласа.
Мене не ѓасе! Док не цркнем! Расџамеђују! – телевизор.

Досџа кукања! – један зид, у име свих зидова:
Шџа ја да кажем? То јесџи, ми?
Ви се бар њомериџе, џу и џамо, а нама је речено:
Има да стојите ту док се не срушите!

Ех, није све џако црно – игла ће.
Аха! Снеџ, џа ја! – столњак на то.
Вала, наџледах се свих боја – ормар, матор, једва.
Али џвоја од мене зависи! – како већ може бити осيون лустер.

У чему је ѿоенїѿа ове ѿриче? – оштра оловка.
Да мени буде још ѿеже! – уздах, да јачи бити не може,
од талога трудне шољице за кафу.
Ни ја не разумем... – лавор, ван свих очекивања.
Шїѿа ћеи ѿи ѿу?! – увређена као кристал чаша.
Госїодар ме је донео. И заборавио, ѿуноѿ
Воде и соли! – лавор, решен да више не проговори.

И шїѿа ћемо сад? – забрину се тепих целом површином.
Нишїѿа – у гласу телефона зујала је слутња скоре смене
Чекамо да ја ѿоново зазвоним.
Онда, 'ајде већ једном! Нека нешїѿо разбије овај чемер!
– узбудио се нов, запакован отирач.
Његове шаре беху допремљене са Истока.
Његов пут – скраћеног ћилима – завршио се једним летовањем. Хоћу!
– телефон, искрено – чим ценїрала ѿошаље сигнал.

Само је чарапа ћутала.
Скорена од зноја и без икаквих вести
О својој другој половини.
Толико дуго заборављена,
Сасвим је могуће помислила:
А шїѿа ако је госїодар бос на једну ноѿу?
Или су му је, далеко било, одсїранили?
И он је биће!
О чему ови?
Као да је бол израчунљив? А њеѿова мера
Сївар власнишїѿва.

БЛУЗ ЗАПУШТЕНОГ ГРОБЉА

О чему ви? Побогу! Мељете и певате а град по вама пада.
Нежно се стрпоштава, нишани аутомобиле, циља то што може
Да поштеди цивиле.

Са коликом осетљивошћу нестаје овај град!

Примети мало ко од вас, референата за урушавања.
Да има за шта, ујео би вас срам. И време сажвакало,
Уместо да гута малтер и све до чега му је стало.
До тога је дошло: ми који виримо из пукотина,
Непосећени о празницима, које само коров
И свело цвеће сахрањују како треба, без свећа,